

РЕШЕНИЕ

№ 6826

гр. София, 12.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 23.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **3019** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от
Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от Д. М. В.
срещу РЕШЕНИЕ от 31.01.2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно
отделение, 107-ми състав по нахд № 6547/2011 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на
обжалвания първоинстанционен акт като постановен при неправилно
приложение на закона, конкретно на чл.6, ал.1 и ал.3 ЗЕТ, както и допуснати
нарушения на съдопроизводствените правила. Касаторът поддържа, че в хода на
административно-наказателното производство са нарушени чл.57 ал.1 т.5 ЗАНН и
чл.42 т.4 ЗАНН, както и са налице основанията за прилагане на чл.28 ЗАНН.

Претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното
решение на СРС и по същество на спора да отмени наказателно
постановление №К-19887/10.03.2011г., издадено от председателя на Комисията
за защита на потребителите.

Ответникът по касационната жалба- Комисията за защита на потребителите не
взема становище.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че

подадената касационна жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 31.01.2012г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав по нахд № 6547/2011г. е потвърдил наказателно постановление №К-19887/10.03.2011г., издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите, с което на [фирма] на основание чл.24, ал.2 от Закона за електронната търговия (ЗЕТ) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл.6, ал.3 ЗЕТ и на основание чл.24 ал.2 ЗЕТ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение по чл.6 ал.1 ЗЕТ.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. П. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената форма, при редовна процедура за връчване и без да са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че безспорно е установено извършеното от касатора административно нарушение.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства по реда на чл.219 ал.1 АПК. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 107-ми състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 08.02.2011 г. актосъставителят И. П. П. е извършил проверка по повод постъпила в КЗП жалба вх.№ Ц-03-815/24.01.2011г. за получаване на непоискано електронно съобщение от касатора, изпратено на 19.01.2011г. от електронен адрес [електронна поща] до електронен адрес [\[електронна поща\]](#), вписан в регистъра на електронните адреси на юридически лица, които не желаят да получават непоискани търговски съобщения. За констатираното нарушение на чл.6, ал.1 и ал.3 ЗЕТ бил съставен АУАН № К-19887/22.02.2011г. и издадено обжалваното пред СРС НП №К-19887/10.03.2011г.

По делото не е било спорно, че получателят на търговското съобщение [фирма] е вписан в регистъра по чл.6, ал.2 ЗЕТ. Полученото от него търговско съобщение (съдържащо се в преписката на хартиен носител) попада в определението по чл.5, ал.1 ЗЕТ и чл.2, б."е" от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и Съвета относно някои правни аспекти на услугите на информационното общество, доколкото рекламира пряко услугите, извършвани от касатора. Нормата на чл.6, ал.3 ЗЕТ въвежда забрана за изпращането на непоискани търговски съобщения на електронни адреси, вписани в регистъра по чл.6, ал. 2 ЗЕТ. Разпоредбата на чл.7, пар.2 от Директива 2000/31/ЕО

посочва дължимия резултат, който следва да бъде постигнат при транспонирането на директивата, а именно държавите-членки да предприемат мерки, за да гарантират, че доставчиците на услуги, които изпращат по електронната поща непоръчани търговски съобщения правят справка редовно с регистрите за отказ, в които физическите лица, които не желаят да получават такива търговски съобщения, могат да се регистрират и спазват желанието им. Във връзка с транспонирането на Директива 2000/31/ЕО с пар.12 от ЗР към Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (Д.в. бр.105/06 г., в сила от 01.01.2007 г.) е създадена нова разпоредба на чл.20, ал.2 ЗЕТ, касаеща контролните правомощия на Комисията за защита на потребителите, съгласно която при изпълнение на служебните си задължения длъжностните лица на КЗП имат право на достъп до всички документи, свързани пряко или косвено с нарушение на този закон или на законодателството на държавите - членки на Европейския съюз, въвеждащи изискванията на Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и Съвета за електронната търговия, независимо от формата на документа, като разпоредят на всяко лице да предостави сведения за нарушения (в случая [фирма]), които са му известни и да извършват проверки на място.

В случая се установява от съдържанието на констативен протокол № К-[ЕГН] от 08.02.2011г. и от АУАН № К-19887/22.02.2011г., че проверката по повод на постъпилата жалба вх.№ Ц-03-815/24.01.2011г. е извършена в Комисията за защита на потребителите. Разпитан като свидетел пред СРС актосъставителят И. П. П. установява, че касаторът е изпратил непоискано търговското съобщение, без по какъвто и да е начин-ясно и недвусмислено да означа същото, като такова и на електронен адрес на търговско дружество, вписан в електронния регистър на електронните адреси на юридическите лица, които не желаят да получават такива съобщения. Ето защо, както правилно и обосновано е приел първостепенния съд касаторът е осъществил от обективна страна състава и на двете нарушения, които правилно са квалифицирани от АНО по чл.6 ал.1 и чл.6 ал.3 ЗЕТ. Правилно е приложен и чл.18 ЗАНН.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 107 състав е изложил задълбочени мотиви относно липсата на процесуални нарушения, извършени в административно-наказателното производство, които напълно се споделят от касационната инстанция. Правилни са изводите на районния съдия за спазване на императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН чрез описание на нарушението, датата и мястото на установяването му, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание в АУАН и НП по никакъв начин не е препятствало наказаното лице да разбере вмененото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Като е достигнал до правни изводи, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, съдебният акт на СРС не е опорочен от основание за касирането му по см. на чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

На следващо място, разпоредбата на чл.28 ЗАНН дава възможност на административно наказващия орган (АНО) да освободи нарушителя от административно наказателна отговорност като прецени, че случаят е маловажен. С оглед препращащата разпоредба на чл.11 ЗАНН обаче разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, вкл. и относно

обстоятелствата, изключващи отговорността, са приложими в административно наказателния процес. Такова обстоятелство, изключващо отговорността, е предвидено в нормата на чл.9, ал.2 НК - деянието формално осъществява признаците на предвиденото в закона административно нарушение, но поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Общественоопасно е деянието, което застрашава или уврежда личността, правата на гражданите, собствеността, установения с Конституцията правов ред в Р. Б. или други интереси, защитени от правото.

Като съобрази установените от първостепенния съд факти и събраните по делото доказателства, настоящата касационна инстанция намира неприложението на разпоредбата на чл.9, ал.2 НК за правилно и обосновано. Именно в тази връзка следва да се обсъди, дали деянието уврежда установения правов ред или конкретни права, защитени от правото. Като не е намерил основание за приложението на чл.28 ЗАНН първостепенният съд не е допуснал нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

След като преценката на административно-наказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол (ТР № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС на РБ), а районният съд е инстанция по същество на спора (чл.63, ал.1 ЗАНН), то въпросът за приложението на чл.9, ал.2 НК и чл.28 ЗАНН е въпрос за правилното приложение на материално правния закон по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и подлежи на контрол от касационната инстанция. По вече изложените съображения обаче районният съдия не е допуснал нарушение на закона при постановяване на обжалваното съдебно решение.

Няма допуснати и нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина, като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя И. П. П.. При задълбочена и аналитична преценка на събрания по делото доказателствен материал, първостепенният съд е направил правилен правен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушенията за които е санкциониран. Налице е пълно единство между мотивната част на съдебния акт, почиваща на правилно установените факти и неговия диспозитив, относно законосъобразността на наказателното постановление и неговото потвърждаване съобразно правомощията на съда по см. на чл.63 ал.1 ЗАНН. Не е извършено твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.2 вр. ал.3 НПК – съществено нарушение на процесуалните правила.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 31.01.2012г. на СРС, НО, 107-ми състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 31.01.2012г. на СОФИЙСКИ
РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 107-ми състав по нахд №
6547/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и
протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

